

ผลกระทบของประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อการอยู่รอดขององค์กร ของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย

EFFECTS OF RISK MANAGEMENT EFFECTIVENESS ON ORGANIZATION SURVIVAL OF TOURISM BUSINESSES IN THAILAND

ศุภพงษ์ ปิ่นเวหา¹ และประภาภรณ์ ชูสุวรรณ²
Supapong Pinveha¹ and Prapaporn Chubsuwan²

^{1,2} คณะการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม
^{1,2} Mahasarakham Business School, Mahasarakham University, Maha Sarakham Province
E-mail: supapong.p@acc.msu.ac.th

Received:	July 31, 2019
Revised:	September 19, 2019
Accepted:	September 19, 2019

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยง ความอยู่รอดขององค์กร และทดสอบผลกระทบของประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อความอยู่รอดขององค์กรของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทยจำนวน 351 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์ถดถอยแบบพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า ธุรกิจนำเที่ยว มีประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน และด้านการช่วยในด้านวางแผนภายใน และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการสร้างความมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้และด้านการแก้ไขปัญหาได้ทันการ และมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีความอยู่รอดขององค์กรโดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านความสามารถในการทำกำไร ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน และ ด้านผลิตภาพ และจากการศึกษาผลกระทบ พบว่า ประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยง ด้านบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน และด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน มีผลกระทบเชิงบวกกับความอยู่รอดขององค์กรโดยรวม โดยสรุปประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงมีผลกระทบเชิงบวกกับความอยู่รอดขององค์กร ดังนั้น ผู้บริหารควรให้ความสำคัญกับ การบริหารความเสี่ยง ด้านบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงานและด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน

คำสำคัญ

ประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยง การอยู่รอดขององค์กร ธุรกิจนำเที่ยว

ABSTRACT

The research was conducted a study of risk management effectiveness, organizational survival and effects of risk management effectiveness on organizational survival of tourism businesses in Thailand. This research employed a questionnaire as an instrument for collecting data from 351 of tourism businesses executives in Thailand by using stratified random sampling method. The statistics used for analyzing the collected data were mean, standard deviation and multiple regression analysis.

The findings indicated that the tourism businesses executives agreed with the risk management effectiveness as a whole at high level. In each of the following aspects were at high level: achieving goals and objectives aspect, decreasing chances of operational loss aspect, increasing working efficiency aspect and helping internal planning aspect and the aspects at a medium level: building stability and fluctuate revenue reduction aspect and solving problems in timelines aspect. The opinions on the organizational survival as a whole. In each of the following aspects were also at high level: profitability aspect, competitive advantage aspect and productivity aspect, and the analysis of the effects, the following were found that: achieving goals and objectives, decreasing chances of operational loss and increasing working efficiency had positive effects on the organizational survival as a whole of profitability competitive advantage and productivity. In conclusion, the risk management effectiveness has positively effects on the overall of organizational survival. Thus, it should be aware that risk management in the aspect of achieving goals and objectives, decreasing chances of operational loss and increasing working efficiency.

Keywords

Risk management effectiveness, Organizational survival, Tourism business

ความสำคัญของปัญหา

ในโลกธุรกิจที่มีความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วและการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมภายนอกหรือภายในองค์กรก็ตาม โดยหากปัจจัยเหล่านั้นส่งผลกระทบต่อความเสี่ยงขององค์กร ผู้บริหารก็ต้องปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงนั้นได้เพื่อให้องค์กรดำเนินต่อไป หากไม่สามารถจัดการกับประเด็นเหล่านั้นได้องค์กรอาจจะประสบกับปัญหาจากการดำเนินงานได้ (Phanthudm et al., 2011) ดังนั้นองค์กรจะต้องมีการปรับตัว ปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานของตนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งการปรับตัวดังกล่าวก็เพื่อเป็นการ

ควบคุมการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนช่วยป้องกันความผิดพลาดในการทำงานที่สามารถใช้ตรวจสอบความถูกต้องได้ในภายหลัง (Alijarde, 1997) เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาความเสี่ยงในด้านต่างๆที่อาจเกิดขึ้น ทำให้องค์กรมีความเข้มแข็งและอยู่รอดต่อไป ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการบริหารความเสี่ยงเป็นสิ่งที่ทำให้อำนาจความสามารถของผู้บริหาร ผู้บริหารจะต้องมีความเข้าใจและให้ความสำคัญต่อการบริหารความเสี่ยง โดยจัดให้มีระบบการบริหารความเสี่ยงอย่างถูกต้องและเหมาะสม เพราะนอกจากจะช่วยป้องกันลดความสูญเสียแล้วยังทำเพื่อความอยู่รอดขององค์กรอีกด้วย (Saartchom, 2007)

ธุรกิจนำเที่ยวเป็นธุรกิจบริการหนึ่งในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีความเติบโต มีผู้ประกอบการอยู่ในกลุ่มธุรกิจนี้เป็นจำนวนมาก และมีการแข่งขันกันค่อนข้างสูง ผู้ดำเนินธุรกิจจึงจำเป็นต้องพยายามนำกระบวนการหรือวิธีการต่าง ๆ มาใช้เพื่อรับกับความเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยง โดยมีความพยายามอย่างยิ่งที่จะปรับกระบวนการและการวางแผน รวมถึงการเพิ่มจำนวนลูกค้ากลุ่มเป้าหมาย การมีนโยบายที่ตอบสนองความเสี่ยงเพื่อเพิ่มประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงที่ดีจะช่วยเสริมสร้างศักยภาพของธุรกิจได้ (Department of Trade Negotiations, Ministry of Commerce, 2013) ตลอดจนช่วยให้ธุรกิจสามารถดำเนินต่อไปได้อย่างมั่นคง ดังนั้น ประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง(Risk Management Effectiveness) จึงเป็นความสามารถการดำเนินการที่ช่วยลดโอกาส หรือขนาดของความสูญเสียจากปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ โดยการกำหนดกลยุทธ์และการวางแผนการดำเนินงานขององค์กรในทุกระดับ เพื่อให้สามารถระบุเหตุการณ์ผลกระทบและตอบสนองความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ เพื่อให้เกิดความมั่นใจอย่างสมเหตุสมผลว่าจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรโดยรวมได้ (Athayaphan, 2007) เนื่องจากการนำกระบวนการบริหารความเสี่ยงมาใช้ในองค์กร จะช่วยเป็นหลักประกันในระดับหนึ่งว่าการดำเนินการต่าง ๆ ขององค์กร จะมีการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เนื่องจากการบริหารความเสี่ยงเป็นการทำนายอนาคตอย่างมีเหตุมีผล มีหลักการและหาทางลดหรือป้องกันความเสียหายในการทางานแต่ละขั้นตอนไว้ล่วงหน้า แต่หากเกิดความเสียหาย ก็จะเป็นความเสียหายที่น้อยกว่าองค์กรที่ไม่มีการนำประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยงมาใช้ (Saartchom, 2007) ดังนั้นการบริหารความเสี่ยงจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องให้ความสนใจไม่ว่าจะองค์กรขนาดใหญ่หรือเล็ก อยู่ในภาครัฐหรือภาคเอกชน และไม่ว่าองค์กรนั้นอยู่ในกลุ่มธุรกิจประเภทใดก็ตาม ผู้บริหารย่อมมุ่งหวังที่จะให้การดำเนินกิจการสามารถบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความเติบโตอย่างต่อเนื่อง (Saakhaakon et al., 2005) และเพื่อความอยู่รอดขององค์กร โดยความอยู่รอดขององค์กร (Organizational Survival) เป็นความมั่นคงหรือความเชื่อมั่นได้ในด้านของความเข้มแข็ง และความสามารถในการเจริญเติบโตก้าวหน้าขององค์กรว่าเป็นไปได้แม้้องค์กรต้องเผชิญกับเศรษฐกิจของโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้นความอยู่รอดขององค์กรจึงเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการจัดตั้งองค์กร เพื่อสร้างแผนการดำเนินงานขององค์กรให้มีประสิทธิภาพและเกิดความสำเร็จต่อองค์กรได้อย่างต่อเนื่องอย่างมั่นคงในระยะยาวได้ โดยความสามารถในการอยู่รอดบนเวทีทางการค้าได้อย่างต่อเนื่องนั้นองค์กรต้องมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านความสามารถในการทำกำไร ที่องค์กรต้องมีความสามารถในการสร้างกำไรทั้งในระยะสั้นและระยะยาวได้ ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน ซึ่งองค์กรต้องสามารถสร้างกลยุทธ์ทางการค้าเพื่อการบริหารจัดการองค์กรให้เกิดความได้เปรียบจากคู่แข่งในตลาดเดียวกัน และด้าน

ผลิตภาพ ที่องค์กรต้องสามารถผลิตและให้บริการที่มีประสิทธิภาพ มีคุณภาพทั้งในด้านปริมาณ และเวลา (Pearce & Robinson, 2005)

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงกับการอยู่รอดขององค์กรของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบว่าประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงมีความสัมพันธ์กับการอยู่รอดขององค์กรหรือไม่ อย่างไร ซึ่งทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลให้ผู้บริหารใช้เป็นแนวทางในการบริหารความเสี่ยง เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการบริหารองค์กรให้เกิดประสิทธิภาพเพื่อให้ธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทยสามารถอยู่รอดและดำเนินธุรกิจได้อย่างมั่นคงต่อไป

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

ประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงมีผลกระทบต่อการอยู่รอดขององค์กรของธุรกิจนำเที่ยวอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาความอยู่รอดขององค์กรของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย
3. เพื่อทดสอบผลกระทบของประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงที่มีต่อความอยู่รอดขององค์กรของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงกับการอยู่รอดของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัย ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ประชากร ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทยจำนวน 3,940 คน (Tourism Authority of Thailand, 2014)
2. กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 351 คน โดยเปิดตาราง Krejcie & Morgan (Sisaart, 2011) และใช้วิธี การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ของผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทยจำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง(คน)
กรุงเทพฯ และปริมณฑล	1,338	119
ภาคกลางและภาคตะวันออก	199	18
ภาคเหนือ	780	69
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	416	37
ภาคใต้	1,207	108
รวม	3,940	351

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งสร้างตามวัตถุประสงค์ ที่กำหนดขึ้นโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษาประสบการณ์ทำงาน และ รายได้สุทธิต่อเดือน

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบ ตรวจสอบรายการ (Checklist) ประกอบด้วย รูปแบบธุรกิจ ทุนในการดำเนินงาน ระยะเวลาในการดำเนินงาน จำนวนพนักงาน และรายได้เฉลี่ยต่อปี

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วย ด้านการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านการสร้าง ความมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้ ด้านการลดโอกาสที่ จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน ด้านการช่วยในด้านวางแผนภายใน และด้านการแก้ไขปัญหาได้ทันการ

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความอยู่รอดขององค์กร ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วย ด้านความสามารถในการทำกำไร ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน และ ด้านผลผลิตภาพ

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 นำผลของการศึกษามาสร้างแบบสอบถามโดยพิจารณา เนื้อหาให้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย และสมมติฐานในการวิจัย

4.3 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

4.3.1 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-Out) กับผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทยที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

4.3.2 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Discriminant Power) โดยใช้เทคนิค Item-total Correlation ซึ่ง ประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยง มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.621 – 0.842 และความอยู่รอดขององค์กร มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.598-0.825 สอดคล้องกับ Nunally (1978) ได้ นำเสนอว่า การทดสอบค่าอำนาจจำแนกเกินกว่า 0.40 เป็นค่าที่ยอมรับได้ว่าเครื่องมือมีความเที่ยง

4.3.3 การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเป็นรายด้าน ประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงมีสัมประสิทธิ์แอลฟา อยู่ระหว่าง 0.812 – 0.874 และความอยู่รอดขององค์กร มีสัมประสิทธิ์แอลฟา อยู่ระหว่าง 0.807-0.846 สอดคล้องกับ Lovett (2002) ได้นำเสนอว่า การทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือเกินกว่า 0.70 เป็นค่าที่ยอมรับได้ว่าเครื่องมือมีความเชื่อมั่น

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังนี้

5.1 ดำเนินการจัดทำแบบสอบถามตามจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างพร้อมตรวจสอบ ความถูกต้องครบถ้วน และความสมบูรณ์ของเอกสารเตรียมนำส่งทางไปรษณีย์

5.2 ดำเนินการจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปให้กับประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา โดยแนบซองจดหมายตอบกลับไปพร้อมกับแบบสอบถามซึ่งกำหนดให้ส่ง แบบสอบถามกลับทางไปรษณีย์ภายใน 30 วัน หลังจากได้รับแบบสอบถาม

5.3 เมื่อครบตามระยะเวลา 30 วัน ได้รับแบบสอบถามตอบกลับจำนวน 172 ฉบับ และหลังจากนั้นอีก 15 วัน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาอีก จำนวน 82 ฉบับ จึงได้ทำการโทรศัพท์ติดตามและส่งแบบสอบถามไปใหม่ หลังจากนั้นอีก 30 วัน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาอีก จำนวน 97 ฉบับ รวมได้รับแบบสอบถามมาทั้งสิ้น 351 ฉบับ รวมระยะเวลาในการจัดเก็บ 75 วัน

5.4 ตรวจสอบความสมบูรณ์ ความครบถ้วนในเนื้อหาของแบบสอบถามที่ได้รับการตอบกลับคืนซึ่งมีความครบถ้วนทุกฉบับ

5.5 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่สมบูรณ์นำมาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถาม ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปโดยแบ่งได้ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย โดยใช้วิธีการประมวลผลทางหลักสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ และร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย โดยใช้ วิธีการประมวลผลทางหลักสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ และร้อยละ

ตอนที่ 3 และ 4 การวิเคราะห์ความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง และความอยู่รอดขององค์กร ของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย ใช้วิธีการ ประมวลผลทางหลักสถิติเชิงพรรณนา นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์หาค่า ทางสถิติ ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางควบคู่กับ การบรรยายและสรุปผลการดำเนินการวิจัย ได้กำหนดให้คะแนนคำตอบของแบบสอบถาม ดังนี้ (Sisaart, 2002)

ระดับความคิดเห็นมากที่สุด	กำหนดให้	5 คะแนน
ระดับความคิดเห็นมาก	กำหนดให้	4 คะแนน
ระดับความคิดเห็นปานกลาง	กำหนดให้	3 คะแนน
ระดับความคิดเห็นน้อย	กำหนดให้	2 คะแนน
ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด	กำหนดให้	1 คะแนน

จากนั้นหาค่าเฉลี่ยของคำตอบแบบสอบถาม โดยใช้การแปลความหมายค่าเฉลี่ยดังนี้ (Sisaart, 2002)

ค่าเฉลี่ย 4.51 - 5.00	หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 - 4.50	หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 - 3.50	หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 - 2.50 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.50 หมายถึง มีความคิดเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การทดสอบผลกระทบระหว่าง ประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง และความอยู่รอดขององค์กร ของธุรกิจนำเที่ยวในประเทศไทย โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

7.1 สถิติพื้นฐานได้แก่

7.1.1 ร้อยละ

7.1.2 ค่าเฉลี่ย

7.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

7.2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Discriminant Power) โดยใช้เทคนิค Item total Correlations

7.2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient Method) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)

7.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ

ผลการวิจัย

1. ผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยว ที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 40-50 ปี ระดับการศึกษา ปริญญาตรีหรือต่ำกว่า ประสบการณ์ในการทำงาน 5-10 ปี และตำแหน่งงานในปัจจุบัน ตำแหน่งงานอื่น ๆ เช่น เจ้าของ ผู้จัดการ หัวหน้างาน ส่วนใหญ่มีรูปแบบธุรกิจเป็นบริษัทจำกัด ทุนในการดำเนินงาน 3-6 ล้านบาท ระยะเวลาดำเนินงานของธุรกิจ 3-6 ปี จำนวนพนักงาน 20-40 คน และรายได้เฉลี่ยต่อปี 5-10 ล้านบาท ธุรกิจนำเที่ยว มีประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากได้แก่ ด้านการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ($\bar{X} = 3.70$, S.D. = 0.62) ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.48) ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.56) และด้านการช่วยในด้านวางแผนภายใน ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.56) และมีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านการสร้าง ความมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้ ($\bar{X} = 3.47$, S.D. = 0.46) และด้านการแก้ไขปัญหาได้ทันการ ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.48)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านได้แก่ ด้านการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ พบว่า ธุรกิจสามารถบรรลุเป้าหมายตามภารกิจและแผนการปฏิบัติงานประจำปีได้ ธุรกิจมีผลการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายทุกครั้ง และธุรกิจสามารถนำการบริหารความเสี่ยงมาช่วยให้องค์กรสามารถบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ อยู่ในระดับมาก ด้านการสร้าง ความมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้ พบว่า ธุรกิจสามารถประมาณรายรับรวมทั้งจัดทำแผนการใช้จ่ายเงินโดยไม่ต้องปรับแผน อยู่ในระดับมาก ธุรกิจสามารถรักษาระดับของรายได้และสร้างความมั่นคงให้กับองค์กรในระยะยาวได้ และธุรกิจสามารถนำเอาการบริหารความเสี่ยงมาช่วยให้องค์กรมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน พบว่า ธุรกิจสามารถลดเหตุการณ์หรือปัจจัยที่จะทำ

ให้สูญเสียทั้งที่เป็นรูปตัวเงินและไม่ใช่ตัวเงิน เช่นรายได้ ชื่อเสียง ลูกค้า ผลการดำเนินงาน ธุรกิจมีผลการดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และธุรกิจสามารถนำเอาการบริหารความเสี่ยงมาช่วยให้องค์กรลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงานโดยรวม อยู่ในระดับมาก ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน พบว่า ธุรกิจสามารถบริหารงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย โดยมีต้นทุนค่าใช้จ่ายที่ต่ำ ธุรกิจมีการคำนวณต้นทุนของแต่ละกระบวนการดำเนินงานที่สำคัญและเปรียบเทียบต้นทุนการดำเนินงานกับผลผลิต และธุรกิจสามารถนำเอาการบริหารความเสี่ยงมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานให้องค์กร อยู่ในระดับมาก ด้านการช่วยในด้านวางแผนภายใน พบว่า ธุรกิจสามารถนำข้อมูลทั้งในอดีตปัจจุบันและแนวโน้มมาวิเคราะห์ เพื่อหาวิธีการที่ดีและเหมาะสมที่สุดเพื่อการดำเนินการสำหรับอนาคต ธุรกิจมีการวางแผนโดยการพิจารณาวัตถุประสงค์ เป้าหมาย ทรัพยากรที่พอมีรวมทั้งปัญหาที่มีหรือที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต ธุรกิจสามารถใช้ข้อมูลที่ได้จากการบริหารความเสี่ยงมาใช้ในการวางแผนภายใน อยู่ในระดับมาก และด้านการแก้ไขปัญหาได้ทันการ พบว่า ธุรกิจสามารถนำเอาการบริหารความเสี่ยงมาช่วยในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในองค์กรได้ทันการ ธุรกิจมีตัวชี้วัดที่สามารถระบุถึงโอกาสที่จะเกิดความเสี่ยงรวมทั้งบุคลากรในหน่วยงานมีความเข้าใจในเรื่องการบริหารความเสี่ยงเป็นอย่างดี และธุรกิจมีความสามารถในการลดโอกาสหรือปริมาณของความสูญเสียที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตได้ อยู่ในระดับปานกลาง

2. ธุรกิจนำเที่ยว มีความอยู่รอดขององค์กรโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถในการทำกำไร ($\bar{X} = 3.71$, S.D. = 0.43) ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน ($\bar{X} = 3.67$, S.D. = 0.48) และด้านผลิตภาพ ($\bar{X} = 3.56$, S.D. = 0.54)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถในการทำกำไร พบว่า ธุรกิจมีกำไรสุทธิจากการดำเนินงานเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี ธุรกิจสามารถสร้างรายได้จากการดำเนินงานให้สูงขึ้น เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา ธุรกิจมั่นใจว่ามีอัตราส่วนความสามารถในการทำกำไรที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของธุรกิจนำเที่ยวโดยรวม และธุรกิจมั่นใจว่าแนวโน้มผลประกอบการจะยังคงสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องแม้ต้องเผชิญกับสภาวะการแข่งขันที่รุนแรง อยู่ในระดับมาก ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน พบว่า ธุรกิจมีส่วนแบ่งทางการตลาดที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ธุรกิจสามารถลดต้นทุนการผลิตหรือต้นทุนการให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ธุรกิจมีสินค้าหรือบริการมีลักษณะโดดเด่นแตกต่างจากคู่แข่งอย่างเห็นได้ชัด และธุรกิจสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้กับลูกค้าในด้านของคุณภาพสินค้าและบริการที่เหนือกว่าคู่แข่ง อยู่ในระดับมาก และด้านผลิตภาพ พบว่า ธุรกิจมีโครงสร้าง กระบวนการทำงานที่ สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมการทำงานที่ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ธุรกิจมั่นใจว่าการดำเนินงานที่ผ่านมา บรรลุผลสำเร็จตรงตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่กำหนดทุกด้าน ธุรกิจได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในด้านของระบบการทำงานที่มีคุณภาพ ทันสมัย ได้มาตรฐาน และธุรกิจสามารถวิจัยและพัฒนาสินค้าหรือบริการใหม่ ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการ ของลูกค้าที่เปลี่ยนแปลงไปได้อยู่เสมอ อยู่ในระดับมาก

3. ประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง ด้านการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ (GO) ด้านการสร้าง ความมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้ (OL) ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน (DO) ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน (WF) ด้านการช่วยในด้านวางแผนภายใน (IP) และด้านการแก้ไขปัญหาได้ทันการ (SP) มีผลกระทบเชิงบวกกับความอยู่รอดขององค์กรโดยรวม (OS) ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การทดสอบสัมประสิทธิ์การถดถอยของประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงกับการอยู่รอดโดยรวมของธุรกิจนำเที่ยว

ประสิทธิผลการบริหาร ความเสี่ยง	ความอยู่รอดขององค์กรโดยรวม		t	p-value
	สัมประสิทธิ์การ ถดถอย	ความคลาดเคลื่อน มาตรฐาน		
ค่าคงที่	0.216	0.144	1.500	0.106
ด้านการบรรจุเป้าหมายและวัตถุประสงค์	0.321	0.084	3.821	0.001*
ด้านการสร้างความมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้	0.286	0.124	2.306	0.062
ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน	0.240	0.078	3.077	0.008*
ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน	0.384	0.110	3.490	0.004*
ด้านการช่วยในด้านวางแผนภายใน	0.116	0.102	1.137	0.128
ด้านการแก้ไขปัญหาได้ทันการ	0.218	0.108	2.019	0.083
F = 24.362 p = 0.000 R ² = 0.542				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ซึ่งสามารถเขียนสมการพยากรณ์ ได้ดังนี้

$$OS = 0.216 + 0.321GO + 0.286OL + 0.240DO + 0.384WF + 0.116IP + 0.218SP$$

จากสมการที่ได้ สามารถพยากรณ์ความอยู่รอดขององค์กรโดยรวมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า F = 24.362 และค่าสัมประสิทธิ์ของการพยากรณ์ R² = 0.542 โดยผลการทดสอบผลกระทบของประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยงในแต่ละด้านที่มีต่อความอยู่รอดขององค์กรโดยรวม พบว่า ประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยง ด้านการบรรจุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน และด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานมีผลกระทบต่อความอยู่รอดขององค์กรโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการสร้างความมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้ และด้านการช่วยในด้านวางแผนภายในไม่มีผลกระทบต่อความอยู่รอดขององค์กรโดยรวม

อภิปรายผล

1. ธุรกิจนำเที่ยว มีประสิทธิผลการบริหารความเสี่ยง ด้านการบรรจุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน ด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน และด้านการช่วยในด้านวางแผนภายใน อยู่ในระดับมาก เนื่องจากการบริหารความเสี่ยงขององค์กรนั้นสามารถช่วยให้ฝ่ายบริหารจัดการกับความไม่แน่นอนและลดโอกาสที่จะเกิดความล้มเหลว หรือการไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยในการวางแผนภายในองค์กรโดยใช้ข้อมูลทั้งในอดีต ปัจจุบัน และแนวโน้มมาคิควิเคราะห์ เพื่อหาวิธีการที่ดี และเหมาะสมที่สุด เพื่อการดำเนินการสำหรับอนาคตส่งผลให้

องค์กรสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Stock Exchange of Thailand (2004) กล่าวว่า การบริหารความเสี่ยงขององค์กรจะช่วยให้ฝ่ายบริหารบรรลุเป้าหมายในการดำเนินการและ มีความสามารถในการทำกำไรและป้องกันการสูญเสียทรัพยากรขององค์กรได้ การบริหารความเสี่ยงขององค์กรช่วยให้เกิดความมั่นใจได้ว่าการจัดทำรายงานมีประสิทธิภาพ มีการปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ รวมทั้งช่วยหลีกเลี่ยงความเสียหายเกี่ยวกับชื่อเสียงขององค์กรและเหตุการณ์ต่อเนื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ช่วยให้องค์กรบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่ต้องการและหลีกเลี่ยงกับดักหลุมพรางและเหตุไม่คาดคิดที่อาจเกิดขึ้น และสอดคล้องกับแนวคิดของ Suwansan (2009) กล่าวว่า การบริหารความเสี่ยงอย่างมีประสิทธิภาพสามารถช่วยบ่งชี้และประเมินความเสี่ยงในทุกระดับขององค์กร และช่วยให้การประเมินโอกาสเกิดและผลกระทบของความเสี่ยงที่มีคุณค่าขององค์กรมีความน่าเชื่อถือมากขึ้น โดยการบริหารความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพจะสามารถเพิ่มมูลค่าให้กับผู้มีผลประโยชน์ร่วม รวมทั้งสามารถลดความสูญเสียและเพิ่มโอกาสให้กับองค์กรและช่วยจัดการกับความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้น ส่งผลให้สามารถกำหนดแนวทางการบริหารความเสี่ยงเพื่อให้องค์กรสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Muehlbach (2008) พบว่า แนวทางที่ดีที่สุดในการหลีกเลี่ยงความเสี่ยง คือ วางแผนให้ดี ซึ่งจะสามารถควบคุมและลดความเสี่ยงได้อย่างไรก็ตามจะต้องยอมรับความจริงว่า ความเสี่ยงมักจะเกิดขึ้นเสมอ ดังนั้นจึงมีข้อสังเกตจากการวิจัยอยู่ 2 ประเด็น ประเด็นแรกและเป็นประเด็นที่เด่นที่สุด คือ จำเป็นต้องเข้าใจและยอมรับความเสี่ยง ประเด็นที่สอง การสร้างหรือพิสูจน์เทคนิคการจัดการความเสี่ยง ควรสังเคราะห์ขึ้นเพื่อให้เป็นแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุด

ธุรกิจนำเที่ยว มีประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง ด้านการสร้างความมั่นคงและลดความผันผวนของรายได้ และด้านการแก้ไขปัญหาได้ทันการ อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากบางธุรกิจอาจจะยังไม่เห็นความสำคัญมากนักหรืออาจจะมีความเข้าใจในเรื่องการบริหารความเสี่ยงยังไม่เพียงพอจึงไม่ได้ดำเนินการอย่างเต็มที่ ทำให้องค์กรไม่สามารถรักษาระดับของรายได้และสร้างความมั่นคงให้กับองค์กรในระยะยาวได้ อีกทั้งอาจไม่สามารถประมาณรายรับขององค์กรได้ใกล้เคียงกับรายรับจริง นอกจากนี้้องค์กรอาจจะไม่สามารถลดหรือแก้ไขสิ่งผิดปกติ หรือสิ่งที่เราไม่ต้องการให้เกิด อันจะส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมขององค์กรได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ The Institute of Internal Auditors of Thailand (2008) กล่าวว่า แม้ว่าการบริหารความเสี่ยงขององค์กรจะช่วยให้ประโยชน์อย่างมาก แต่ก็ยังมีข้อจำกัดจากความจริงที่ว่า ในการใช้ดุลยพินิจและการตัดสินใจของมนุษย์นั้นอาจผิดพลาดได้ การตัดสินใจในการตอบสนองต่อความเสี่ยงและการควบคุมที่กำหนดขึ้น จำเป็นต้องพิจารณาถึงต้นทุนและประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง ความล้มเหลวจึงอาจเกิดขึ้นได้จากความผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนเล็ก ๆ น้อย ๆ ข้อจำกัดเหล่านี้เป็นอุปสรรคที่ทำให้ไม่สามารถมั่นใจได้อย่างเต็มที่ว่าองค์กรจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรได้ ซึ่งอาจจะมีผลต่อความรวดเร็วในการแก้ปัญหาและความมั่นคงของรายได้

2. ธุรกิจนำเที่ยว มีความอยู่รอดขององค์กร โดยรวม ด้านความสามารถในการทำกำไร ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน และด้านผลผลิตภาพอยู่ในระดับมาก เนื่องจาก ธุรกิจทุกธุรกิจมีความต้องการให้ธุรกิจของตนมีความเจริญเติบโตและสามารถอยู่รอดได้ภายใต้สภาวะการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งจากสภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมภายนอก โดยการพัฒนาองค์กรให้มี

ประสิทธิภาพในทุก ๆ ด้านพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เพื่อให้องค์กรมีความสามารถและความได้เปรียบในการแข่งขันกับคู่แข่งในตลาดได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Laksana (2000) กล่าวว่า ความอยู่รอดขององค์กรขึ้นอยู่กับ การดำเนินงานขององค์กรให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งองค์กรจะต้องสามารถดำเนินงานต่าง ๆ ตามภารกิจหน้าที่ขององค์กร โดยใช้ทรัพยากรปัจจัยต่าง ๆ รวมถึงกำลังคนอย่างคุ้มค่า มีการสูญเสียน้อยที่สุด ลักษณะของการดำเนินงานนั้น จะต้องไปสู่ผลตามวัตถุประสงค์ได้อย่างดีโดยประหยัดเวลาทรัพยากรและกำลังคน การที่องค์กรมีระบบการบริหารจัดการที่เอื้อต่อการผลิตและการบริการได้ตามเป้าหมาย มีความสามารถใช้อยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ เทคนิควิธีการและเทคโนโลยีอย่างฉลาด จะทำให้องค์กรสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืน และสอดคล้องกับแนวคิดของ Klomp & Leeuwen (2001) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทำให้ทุกองค์กรต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม โดยการพัฒนางานองค์กรในยุคที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน ซึ่งสิ่งที่สะท้อนหรือเป็นตัวชี้วัดให้เห็นว่าองค์กรนั้นสามารถเติบโตได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสร้างความอยู่รอดได้ ด้วยการเพิ่มความสามารถในการผลิตหรือผลิตภาพ พัฒนาคุณภาพของสินค้า เพื่อการเพิ่มขึ้นของยอดขาย สร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันและการเติบโตขององค์กร

3. ประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง ด้านการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน และด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน มีผลกระทบเชิงบวกกับความอยู่รอดขององค์กรโดยรวม เนื่องจากประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง ด้านการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน และด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน จะช่วยให้ฝ่ายบริหารสามารถจัดการกับความไม่แน่นอน และลดโอกาสที่จะเกิดความล้มเหลว หรือการไม่บรรลุต่อวัตถุประสงค์ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ส่งผลให้หน่วยงานหรือองค์กรสามารถบรรลุเป้าหมาย มีมาตรฐานและความน่าเชื่อถือ สามารถผลิตสินค้าและบริการให้กับลูกค้าได้ตามความต้องการและทันเวลา สร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าและผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งทำให้องค์กรประสบความสำเร็จ และอยู่รอดต่อไปในระยะยาว สอดคล้องกับงานวิจัยของ Athayaphan (2007) พบว่า ประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยงของธุรกิจ มีความสัมพันธ์และผลกระทบต่อผลการดำเนินงาน ดังนั้น ผู้บริหารธุรกิจ นอกจากต้องวางแผนในการดำเนินธุรกิจเพื่อให้บรรลุเป้าหมายแล้ว ยังต้องคอยดูแล ประเมินสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อควบคุมความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกองค์กร เพื่อป้องกันหรือลดโอกาสที่จะเกิดความสูญเสียและผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นต่อผลการดำเนินงาน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานทำให้ธุรกิจสามารถแข่งขันในตลาดได้ และสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างมั่นคงประสบความสำเร็จ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Allegrini & D'Onza (2003) พบว่า การประยุกต์การบริหารความเสี่ยงมาใช้กับบริษัท ซึ่งการพิจารณาทางเลือกในการลดความเสี่ยงบางทางเลือกอาจไม่ส่งผลให้ความเสี่ยงลดลง ซึ่งจะต้องพิจารณาร่วมกันในหลาย ๆ มิติ ก่อนที่ตัดสินใจเลือกทางเลือกที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ สำหรับการประเมินความเสี่ยง ความสำเร็จของการบริหารความเสี่ยงมีผลต่อระบบควบคุมภายในและเป็นแนวทางในการวางแผน การรายงานประจำปี ซึ่งจะมีผลต่อการประเมินความสำเร็จหรือความล้มเหลวขององค์กรในอนาคตสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rannan (2007) พบว่า การบริหารความเสี่ยงเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารงานของธุรกิจ โดยการบริหารความเสี่ยงจะช่วยให้องค์กรบรรลุวัตถุประสงค์ แต่วัตถุประสงค์ที่กำหนดไม่ได้เป็นตัวชี้วัดว่าจะทำให้

ธุรกิจประสบความสำเร็จเสมอไป เนื่องจากการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้นั้นยังไม่มีตัวพิสูจน์ได้แน่นอนว่าจะสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกซึ่งปัจจัยภายนอก เช่นลูกค้า บางรายไม่เห็นด้วยหรือไม่สนใจกับนโยบายหรือโปรโมชั่นที่ทางธุรกิจออกมาใหม่ หรือปัจจัยภายใน คือ การกำหนดวัตถุประสงค์หรือนโยบายที่ต้องการโดยขาดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของคนในองค์กร ซึ่งอาจทำให้ขาดการมีส่วนร่วมของคนในองค์กรที่ทำให้ นโยบายหรือวัตถุประสงค์นั้นไม่ประสบความสำเร็จ

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยว ควรให้ความสำคัญกับประสิทธิภาพการบริหารความเสี่ยง ในทุกด้าน โดยเฉพาะในด้านการบรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ด้านการลดโอกาสที่จะเกิดการสูญเสียจากการดำเนินงาน และด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน โดยการกำหนดกลยุทธ์และการวางแผนการดำเนินงานขององค์กรในทุกระดับ เพื่อให้สามารถระบุเหตุการณ์ผลกระทบและตอบสนองความเสี่ยงให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ เพื่อให้เกิดความมั่นใจอย่างสมเหตุสมผลว่าจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรโดยรวมได้ นอกจากนี้ควรให้ความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถใน ด้านการบริหารความเสี่ยงอย่างถูกต้อง เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานแต่ละด้านที่รับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถบรรลุเป้าหมาย ลดความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้น และเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน ส่งผลต่อความอยู่รอดขององค์กร และช่วยให้องค์กรประสบความสำเร็จ
2. ผู้บริหารธุรกิจนำเที่ยว ควรให้ความสำคัญกับความอยู่รอดขององค์กร ด้านความสามารถในการทำกำไร ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน และด้านผลิตภาพ โดยการสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กร เพื่อความมั่นคงและความสามารถในการเจริญเติบโตก้าวหน้าขององค์กร โดยการวางแผนการดำเนินงานขององค์กรให้มีประสิทธิภาพและดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จเพื่อสร้างรายได้จากการดำเนินงานให้สูงขึ้น มีอัตราส่วนความสามารถในการทำกำไรที่สูงกว่าค่าเฉลี่ยของอุตสาหกรรมแม้ว่าต้องเผชิญกับสภาวะการแข่งขันที่รุนแรง ด้วยการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน ศึกษาคู่แข่ง และเลือกกลยุทธ์ที่เหมาะสม เพื่อสร้างความได้เปรียบที่มีเหนือคู่แข่ง สร้างความเชื่อมั่นให้กับลูกค้าในด้านของคุณภาพสินค้าและบริการที่เหนือกว่าคู่แข่ง มีส่วนแบ่งทางการตลาดที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งสามารถลดต้นทุนในการทำงานแต่สามารถทำให้ผลผลิตและการบริการมีคุณภาพ ตลอดจนมีปริมาณหรือมูลค่าที่เพิ่มสูงขึ้นเพื่อให้เป้าหมายที่วางไว้บรรลุผลและเกิดความสำเร็จต่อองค์กรได้อย่างต่อเนื่องอย่างมั่นคงในระยะยาวได้ สามารถอยู่รอดบนเวทีทางการค้าแม้องค์กรต้องเผชิญกับเศรษฐกิจของโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

References

- Alijarde, M. I. (1997). The Usefulness of Financial Reporting in Spanish Local Governments. **Financial Accountability and Management**, 13(1), 17 – 34.
- Allegrini, M. and D’Onza, G. (2003). Internal Auditing and Risk Assessment in Large Italian Companies: an Empirical Survey. **International Journal of Auditing**, 7(3), 191-208.

- Athayaphan, P. (2007). **phonkrathop khōng prasitthiphāp kānbōrihān khwāmsiāng thī mī tō phonlakā rōdam nōen ngān khōng thurakit SMEs nai khēt Krung Thēp Mahā Nakhōn** [The impact of risk management efficiency on the performance of SMEs in Bangkok]. Master's thesis. Mahasarakham University.
- Department of Trade Negotiations, Ministry of Commerce. (2013). **samākhom 'utsāhakam 'āhān lāe khruāngdūm** [Food and Beverage Industry Association]. Retrieved from <http://www.boe.ca.gov/transpubs/pdf/pub22-t.pdf>.
- Klomp, L. and Leeuwen, G. V. (2001). Linking Innovation and Firm Performance: A New Approach. **Journal of the Economics of Business**, 8(3), 343 – 364.
- Laksana, S. (2000). **kānphatthana prasitthiphāp nai kānthamngān** [Work efficiency development]. Bangkok: Faculty of Management Science, Suan Sunandha Rajabhat Institute.
- Lovett, H. T. (2002). The Effect of Violating the Assumption of Equal Item Means in Estimation the Livingstone Coefficient. **Education and Psychological Measurement**, 38(1978), 239-251.
- Muehlbach, S. D. (2008). Risk Management Content analysis: Understanding the Relationship with Continuing Education Planning. **Dissertation Abstracts International**, 69(6).
- Nunnally, J. C. (1978). **Psychometric Theory**. New York: McGraw – Hill.
- Pearce, J. A. and Robinson, R. B. (2005). **Formulation, Implementation, and Control of Competitive Strategy**. 9th ed. Singapore: McGraw-Hill.
- Phanthudm, N., et al. (2011). **nāothāng kān khuāpkhum phāinai thī dī** [Good internal control guidelines]. Bangkok: Amarin Printing & Publishing Public Company Limited.
- Rannan, S. (2007). **kānbōrihān khwāmsiāng khōng Thanākān 'Ōmsin nai khēt phāk tawan 'ōk chiāng nūa** [Risk management of the Government Savings Bank in the northeastern region]. Master's thesis Mahasarakham University.
- Saakhaakon, C., et al. (2005). **kān khuāpkhum phāinai lāe kāntruātsōp phāinai** [Internal control and internal audit]. Bangkok: T. P. N. PRESS Limited.
- Saartchom, N. (2007). **kānbōrihān khwāmsiāng 'ongkōn** [Enterprise risk management]. Bangkok: Than Printing Company Limited.
- Sisaart, B. (2002). **kānwichai būangton** [Basic research]. 7th ed. Bangkok: Suweeriyasan Company Limited.
- Sisaart, B. (2011). **kānwichai būangton** [Basic research]. 9th ed. Bangkok: Suweeriyasan Company Limited.

- Stock Exchange of Thailand. (2004). **næ̌othāng kānbō̌rihān khwāmsiāng** [Risk management guidelines]. Retrieved from http://www.set.or.th/th/regulations/cg/files/2004/RiskManagementHandbookThai_Final.pdf.
- Suwansan, M. (2009). **næ̌othāng kānbō̌rihān khwāmsiāng thuā thang ‘ongkōn** [Guidelines for risk management throughout the organization]. Retrieved from <http://www.itgthailand.com>.
- The Institute of Internal Auditors of Thailand. (2008). **botkhatyō samrap phubō̌rihān krōp khrǒngsāng kānbō̌rihān khwāmsiāng chǒng būranākān** [Abstract for Executives - Integrated Risk Management Framework]. Bangkok: SE-EDUCATION Public Company Limited.
- Tourism Authority of Thailand. (2014). **khō̌mūn phubō̌rihān thurakit nā thīeo nai prathet Thai** [Information of tour business executives in Thailand]. Retrieved from <http://thai.tourismthailand.org>.